

Cacio e pepe

Voor 4 personen

400 g spaghetti

280 g versgeraspte pecorino romano

1 theelepel zwartepeperkorrels

Kook de spaghetti in lichtgezouten kokend water (2-3 minuten korter dan de aangegeven kooktijd).

Maal de peper fijn, doe deze in een antiaanbakpan en rooster op een laag vuur. Roer af en toe, voeg 2 kleine soeplepels kookwater toe en blijf roeren. Doe de spaghetti in de pan met de peper, zodat deze langzaam gaar wordt, voeg indien nodig nog wat kookwater toe.

(Let op: de volgende stap moet plaatsvinden op het moment dat de pasta gaar is, zodat de pecorinocrème en de spaghetti ongeveer dezelfde temperatuur hebben.)

Doe bijna alle kaas in een kleine kom (bewaar de rest om aan tafel over de spaghetti te strooien) en voeg geleidelijk het kookwater toe terwijl je krachtig met een garde roert. Het mengsel moet een beetje papperig zijn; het wordt romig wanneer het met de pasta wordt gemengd!

Zet het vuur uit en giet de pecorinocrème in de pan. Meng goed met de spaghetti.

Serveer, bestrooi met peper en pecorino (je kunt er nooit genoeg van hebben) en eet het warm op!

HET GEHEIM: kook de spaghetti in een kleinere hoeveelheid water zodat het water rijk is aan zetmeel, zo wordt de room klontvrij! En oefen: *cacio e pepe* vereist doorzettingsvermogen, maar als je eenmaal de techniek onder de knie hebt en de perfecte consistentie hebt gevonden... MAMMA MIA!

Serena Giuliano

Een zomer in Salerno

Vertaald door Henriëtte Gorthuis

Horizon

Voor mijn nichtje

Ik kan geen afscheid van je nemen zonder te zeggen dat mijn hart nu al bloedt.

George Sand

Als een liefde eindigt, heeft een van de twee hartzeer. Als je dat geen van beiden hebt, is het nooit begonnen. Als je dat allebei hebt, is het nog niet voorbij.

Marilyn Monroe

Liefdesverdriet. Ik zit er middenin.

Het is afschuwelijk, een langzame marteling.

Soms lukt het om er een paar uur niet aan te denken. Om te leven alsof hij er nooit is geweest.

Maar dan komt de pijn weer terug. Ze drukt op mijn maag, verdooft mijn benen, verlamt mijn gedachten.

Het enige wat ik wil, is slapen, zodat het voorbijgaat, zodat het ophoudt.

Ik wil me in een balletje oprollen, mijn verdriet in mijn kussen uitschreeuwen en huilen, huilen, huilen, als een tiener. Maar ik ben geen zestien meer, ik ben bijna veertig.

Ik heb twee kinderen en een drukke baan. Ik heb echt geen tijd om te treuren.

Dus sleep ik mijn verdriet met me mee, als een molensteen om mijn nek. En ik doe mijn oortjes in. Francis Cabrel. Céline Dion.

Soms zelfs Patrick Fiori.

‘Que tu reviennes’. Dat je terugkomt.

Want ik wil gerust mijn best doen en me waardig gedragen, maar vanbinnen omarm ik mijn hartzeer.

MAANDAG

Dottore Di Martino

Corso Giuseppe-Garibaldi, Salerno

Ik ben er om halfnegen, stipt. Zoals altijd.

Ik haat het om te laat te komen, ik haat mensen die te laat komen, ik vind het respectloos. Dat heb ik de tweeling ook geleerd, al toen ze klein waren: reken wat extra tijd als je naar een afspraak moet, zelfs als je naar school gaat, want je weet nooit wat er onderweg kan gebeuren en het is beter om tien minuten te vroeg te zijn dan dat je anderen laat wachten.

De dokter is waarschijnlijk net weg, want er ligt nog een smeulende sigaret in de asbak. De kamer ruikt naar dichte ramen en koude tabak. Ik doe de luiken open voor een beetje licht en frisse lucht. Die man leeft in het donker, geen wonder dat al zijn planten doodgaan.

Ik begin mijn werkweek graag in dit appartement. Ik zorg voor het interieur van iemand die voor het interieur van anderen zorgt. Dokter Di Martino is cardioloog.

Een man die harten geneest. Misschien zou hij eens naar het mijne moeten kijken...

Ik zet een was aan, zijn kleren van de afgelopen week. Aan het eind van de ochtend is zijn beddengoed aan de beurt.

Ik heb vier uur de tijd om deze negentig vierkante meter weer op orde te brengen.

Ik begin altijd met de keuken, waar hij trouwens niet veel komt. Daarna doe ik de badkamer, de werkkamer, de slaapkamer en als laatste de woonkamer.

Ik werk nu twee jaar bij dokter Di Martino. Zijn vrouw was net overleden en hij had zijn praktijk en zijn verdriet. Het huishouden kon er niet meer bij. Ik zie hem bijna nooit. Onze relatie is gebaseerd op vertrouwen en een reservesleutel.

Ik dwing mezelf om mijn telefoon in mijn tas te stoppen. Als ik hem in mijn zak houd, kijk ik om de twee minuten of ik een bericht van Marco heb. En elke keer dat er niets is, voelt het alsof ik een stomp in mijn maag krijg.

Laatst heb ik zelfs een timer gezet. Op een heel uur. Ik mocht pas kijken als de timer afging.

Ik ontplofte bijna van ongeduld en de teleurstelling was des te groter omdat ik alleen maar een Facebook-herinnering had gemist: de verjaardag van mijn nichtje.

Ik probeer mezelf al twee weken van die man te bevrijden. Ik doe van alles. Niets werkt. En ik heb het gevoel dat het nooit gaat lukken.

Als ik de kussens van de bank stofzuig, vind ik een oorbel – ha, damesbezoek! Ik leg hem voorzichtig op het tafeltje in de slaapkamer. Ik ben blij voor de dokter dat hij een geliefde heeft, iemand die zijn hart geneest.

Om elf uur neem ik een korte pauze. Een kop koffie op het balkon, in opdracht van mijn maandagochtendbaas. Elke week als ik weer naar huis ga, stuur ik een sms naar dokter Di Martino om hem in het kort verslag van de ochtend te doen. En elke week antwoordt hij hetzelfde.

Bedankt, Eleonore. Ik hoop dat u even tijd voor een kopje koffie hebt genomen!

Ik zou hem beledigen als ik mezelf die vijf minuten niet gunde.

Vanaf de derde verdieping heb ik uitzicht over de hele straat. Beneden staan twee vrouwen. Ze praten luidruchtig – Italianen, dus. Je zou denken dat ze ruzie hebben, maar ik woon al lang genoeg in dit land om te weten dat het een heel gewoon gesprek is.

Ik heb mijn koffie op. Voordat ik weer aan de slag ga, doe ik wat ik niet kan laten: ik maak mijn gebruikelijke rondje langs de socials van mijn ex. Facebook, Instagram, Snapchat en zelfs LinkedIn... Geen nieuws.

Ik moet bekennen dat ik dat vanmorgen om zes uur ook al heb gedaan. En vannacht. En natuurlijk gisteravond voor ik ging slapen.

Ik schaam me een beetje, omdat ik hem bijna altijd via valse accounts bespioneer.

Ik ben Weegschaal, ascendant Psychopaat.

Maar ik heb mijn dagelijkse dosis Marco nodig. Hij is mijn drug en ik ben een junkie. Volledig verslaafd aan een man van wie ik een jaar geleden nog niets wilde weten.

Verliefd... Het is erger dan ziek zijn.